

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De eisdem, Sermo LII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

pœnam infantis periculum sic redundat. Et benè dominus à parentibus fidem repetit, dicens: *Si potes credere, omnia possibilia sunt credenti.* Et pater. *Credo Domine, adiuna incredulitatem meam.* Pater credit: & sicut diximus, patris liberatur fide, qui patris fuerit infidelitate damnatus. Nam cui genitoris fides profuit, quomodo ei genitoris perfidia potuit non obesse? Quomodo autem sanatus sit, vel quare discipuli, qui multos eiecerat dæmones, hunc nequiverint effugare, iuvante Domino secuturo sermonè pandemus.

De eisdem, Sermo LII.

Doctoris officium est lecta differere, & mysticis obscurata sensibus lucido astruere & demonstrare sermone, ne minor intelligentia inde perniciè generet auditori: unde scientiam conferre debuit, & potuit salutarem. Hæc est igitur hodiernæ consonantiæ lectiōnis. *Et respondens unus de turba dixit: Magister, attuli filium meum habentem spiritum surdum & mutum.* Non dixit, attuli filium meum surdum & mutum, sed attuli filium meum habentem spiritum surdum & mutum. Nunquid nequitia spiritalis humanis distinguitur membris, & sensibus angustatur humanis, ut debilitates nostras, nostras perferat passiones: nec videre possit, nisi fenestris oculorum, & foraminibus aurium capere auditum, sermonem linguæ, aut oris officio proferre: & per hoc surdi, mutique statum miserabilem sustinere, cum tenuis & aerea natura carnem nesciat, refutet ossa, velut aura spirans orbem totum tēporis transeat in monumento: diuersas species assumat, varias mutetur in formas, corda penetret, illudat animabus, inspiret impias & turpissimas cogitationes: nec unde veniat, aut quo redeat, seriatur: ac si innocuas mētes, velut

velut iaculum volans, lethali vulnere, & rota facilitate transfunderet? Parum esset si hoc pater solus sua supplicatione dixisset, cum dicit: *Attuli filium meum habentem spiritum surdum & mutum.* Nisi dominus ipse immundum spiritum tali increpatione depulisset. *Surde & mute spiritus ego precipio tibi, exi ab eo.* Sed iam quæ ad solutionem quæstionis pertinent, persequamur. Deus qui dæmones est perpetuo crematurus incēdio, qui iam eos, & in præsentia astringit vinculis, angit cruciatibus, vrget pœnis: potest & cum iusserit tota debilitate truncare, atque eo modo quo vident, quo audiunt, quo loquuntur cæcos reddere, surdos & mutos facere ne loquantur. Sed in hoc loco quid diabolus homini fecerit, declaretur. Antiquus refuga, vbi Deum terris reperit aduenisse, obstruxit aures hominum, vinxit linguam, & obferatis humani sensus foribus speluncæ suæ latebram pectus fecit & parauit humanum: æstimans quod illuc auditus verbi, virtus diuini nominis non veniret: simul vt est dolosus, & callidus patrem capere, parentesque tali se credidit decipere figmento, vt desperarent curari posse eum, qui audire nec poterat, nec fari, & vt quod erat diabolici operis, esse crederent debilitatis humanæ, deputarent pignori, ascriberent naturæ quod intulerat hostis inclusus. Denique sicut Matthæus de eodem refert: & *Matt. 17.* alia simulatione istius miseri fefellerat patrem: nam ibi sic supplicat, Domine miserere filij mei, quia lunaticus est, & malè torquetur. Aut humanæ naturæ, aut cælestis elementi dæmon, quod suæ artis fuerat, voluit tunc videri, aptans lunæ cursibus hominis passiones, vexabat corpus lunaribus incrementis: vt esse lunæ crederet, quod erat diabolici criminis & furoris. Sic homines illudit, circumuenit gnaros: infamavit

apud desides creaturam, quæ lumini tantum condita
 lædere nescit, homines quos continua magis iuuare
 cogitur seruitute. Verum posteaquam venit occulto-
 rum cognitor, inspector validissimus secretorum, cui
 latentia diaboli non poterunt obuiare figmenta, ad-
 ducitur puer sanandus præceptione diuina: vt quic-
 quid diabolus vinxerat, solueretur à Christo. Egit,
 egit inimicus vt hoc quod videbatur, esset natura.
 Sed quare discipuli non potuerunt eicere eum? Quia
 hic homo, gentilis populi producitur in figuram:
 siquidem gentilis populus iuxta Apostolum, habe-
 bat spiritum aeris huius. Aeris, inquit, spiritus, qui
 nunc operatur in filiis diffidentia. Hic ergo erat fur-
 dus & mutus, qui nec audire legem poterat, nec
 Deum poterat confiteri, sed in igne gehennæ, & per
 aquas amari semper gurgitis iactabatur: nec pote-
 rat à discipulis, vel vlllo homine sanari, quia Christus
 olim auditus fidei, confessio salutis, gentium redem-
 ptio dicebatur & vita. Denique vbi imperio Christi
 fugatus est diabolus, patefcunt clausa, vincula soluun-
 tur, sermo redditur, auditus redit, homo reparatur, &
 solus diabolus deflet diuturna se possessione detru-
 sum. Hinc est quod veniens ex gentibus impositione
 manus, & exorcismis antè à dæmone purgatur, &
 aperitionem aurium percipit, vt fidei capere possit
 auditum, vt possit ad salutem prosequente Domino
 peruenire.

De Pace, Sermo LIII.

Matth. 5. **B**Eati pacifici, ait Euangelista, Charissimi, quia ipsi
 filij Dei vocabuntur. Meritò Christianæ virtu-
 tes virescunt in eo, qui vnanimitatem Christianæ
 habet pacis, nec peruenitur ad vocabulum filij Dei,
 nisi per nomen pacifici. Pax est charissimi, quæ spoliat
 hominem